

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De morte Gozberti Co[n]uersi, qui reuiuisc[e]n]s visa recitauit, cap. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

ætus sum: attamen promissum est mihi, quòd eadem
 sedes mihi foret reseruanda. Vidi eundem Isenbardū
 in multa gloria, in cuius pede apparuit macula, eo
 quòd nobiscum existens, inuitus iret ad labores. A-
 POLLONIVS: Cū Sancti sine macula sint ante
 thronum Dei, quid est quòd in gloria ciuis cœlestis
 visa est macula? CÆSARIVS: Propter viuentes visio ea-
 dem ostensa est, vt gloria monachis viuentibus esset
 ad consolationem, macula verò negligētibus ad cor-
 reptionem: licet enim inuitus iret cum fratribus ad
 laborem manuum, valde tamen sollicitus fuerat circa
 diuinum seruitium, libenter maturè matutinas pulsa-
 bat, libenter altè cantabat. A POLLONIVS: Placet
 quod dicis. CÆSARIVS: Testatus est idem Mengo-
 zus, se dominum; Dauid ibidem vidisse, & alios mul-
 tos, qui nuper fuerant defuncti. Dicebat etiam, infra
 triginta dies aliquos de purgatorio esse liberandos.
 Cūque hæc & his similia recitare cœpisset, aduoca-
 ti sunt nouitij, viri in seculo nominati, Gerardus vi-
 delicet, *Marcinannus, & Carolus postea Abbas, de
 cuius etiam manu comedit in signum veræ resuscita-
 tionis. Posthæc, cū postulasset licentiam redeundi,
 respondit Abbas: Modò vadas in pace, & benedixit ei.
 Ad quod verbū mox oculos clausit, & expirauit. Hæc
 mihi recitata sunt à senioribus nostris, & à iam dicto
 *Marcinanno, qui tanto miraculo interfuerat. Cū
 que præfatus Isenbardus esset mortuus, & Gerardus
 cognomento Washart ad pedes illius resideret,
 prophetico spiritu ad stabilitatem illum hortatus
 est, dicens: O Gerarde, vide ne exeas ordinem, quia
 multa millia dæmonum ante portam expectant te.
 Quid postea de eodem Gerardo actum sit, nouimus
 omnes.

CAPVT XII.

Simile miraculum contigit in eadem domo. Cū
 esset ibidem nouitius dominus Hermannus, nūc
 Abbas loci Sanctæ Mariæ, sicut ipse mihi rerulit,
 venit ad eum die quadam aliquis de senioribus, dicēs:
 Venite mecum, ego faciam vos audire in continenti,

quæ libenter audietis. Et duxit eum ad quendam Conuersum Gosbertum nomine, qui mortuus fuerat, & reuixit: quem Conuersi, nescio quot, sunt secuti, sperantes quòd noui aliquid essent audituri. Ad quos ille: Vos domini numeratis annos conuersionis vestre, alius quadraginta, alius triginta, alius decem; Ego uobis dico, quòd beatus est monachus ille siue Conuersus, qui bene vno anno, vel mense, vel quod minus est, vna hebdomada in ordine conuersatus est. Quibus cum amplius dicere nolleret, recesserunt. Ad quem nouitius: Rogo vos, bone frater, vt aliquid mihi referatis, quod me edificet. Respondit ille: Ego cum nuper infirmarer, essemque in doloribus maximis, venit ad lectum meum nescio quid; cumque primò tetigisset pedes meos, gradatim ascendendo, tetigit ventrem meum, ac deinde pectus, nec tamen ex eodem tactu aliquid mali sensi: tacto verò capite meo, mox expirauit, ductusque sum in locum amœnissimum, & nimis deliciofum, in quo diuersi generis arbores ac multi coloris flores aspexi: occurrerunt mihi & iuvenes speciosissimi, à quibus officiosissime sum saluatus, & ante Dominam nostram cœli reginam cum multa alacritate deductus. Posita est mihi sedes secus pedes eius, in qua cum sederem cum multa cordis mei iocunditate, iussus sum redire ad corpus, de quo cum plurimum dolerem, consolati sunt me, dicentes: Nec tristeris; quia sedes hæc tibi reseruabitur, & post dies paucos redibis ad eam. Quos cum iturus interrogassem de statu futuro nostræ domus, responderunt: Bonus est status eius præsens sub Abbate hoc Gisilberto, neque plus ab eis obtinere potui. Circa tertium verò diem rursum expirauit idem Gosbertus. APOLLONIUS: Cum in primo cap. huius distinct. dictum sit, nullam poenam in hac vita morte esse amariorem, quid est quòd neuter istorum Conuersorum de illius amaritudine conqueritur? CAESARIUS: Puto tantum de illis esse intelligendum, quorum anima separatur à corpore non reuersura nisi ad diem iudicij. Lege Lazarum, cum adolescente ac puella suscitatos, Tibitham etiam & Maternum,

Ioan. 11.

Luc. 7. 8.

Actor. 9.

lum, nec non & multos alios, quorum nullus de hac re aliquid conqueritur. Quosdam etiam tam placidè videmus mori, ac si in somnum resoluantur: vnde de hac quæstione nihil certè diffinire possum. APOLLONIVS: Si qua sunt residua de morientibus prædictæ domus, precor vt mihi edisseras. CÆSARIVS: Hoc vt fiat, oportet me ordinem propositum mutare, ita vt intercalari modo loquar, nunc de bene viuentibus & bene morientibus, nunc de malè viuentibus & bene morientibus, nunc reuertendo ad illos. APOLLONIVS: Dūmodo loquaris ædificatoria, de ordine modica cura est. CÆSARIVS: Audi ergo quanta sit misericordia Dei.

CAPVT XIII.

ANte aliquot annos in Claustro sacerdos quidam defunctus est, cuius vita talis erat: In ordine quidem nigro factus fuerat monachus & sacerdos, in quo tantum profecerat, vt Prioratus officium adipisceretur. Sed faciente inuidia diaboli, & propria temeritate, desertis castitatis & innocentia castris, in regionem abiit dissimilitudinis pactū facere cum delectationibus suis: aliquando autē pœnitentia ductus, Præmonstratēsis ordinis regularis effectus est. Rursumque circumuentus à satana, in pristinos cecidit errores. Dehinc ad nostrum ordinem se contulit: iterumque factus apostata, voluptatibus frenata laxauit, non erubescens domesticam vxoris cohabitationem, Nouissimè diebus istis respectus à Deo patre luminum, seculum cum concupiscentijs deseruit, veniensque Hemmenrode, ingressum petiuit, & obtinuit. Mox ad arma pœnitentiæ conuolans, confessionibus, assiduis lachrymis, oratione, & ieiunijs, omnibus ferè pœnitendi formam præbuit, & decurso breui tempore, anno scilicet necdum dimidiato, tactus molestia carnis, lecto decubuit, non tamen indulgentius se agens, ceptum viriliter consummabat agonem, modò psallens, modò orās, modò sanctā Dei genitricē salutans: habebat autē quasdam ipsius salutationes, sine quibus nec vigilans nec dormiēs inueniri

*Qui post
malam
vitā, bene
sunt
mortui.*

Iacob. x.